NA ALLE GRUWELBERICHTEN: ZIJ BEWIJZEN HOE GELUKKIG EEN PLEEGGEZIN KAN ZIJN

IJskoude douches, verplicht op de grond slapen en bedorven voedsel eten. De afgelopen week leek het alsof het leven van een pleegkind één lange hel is. Maar niet elke pleegmama is fout, zeggen Kylie en Timothy Ide (20). Ze zijn een tweeling en werden drie weken na de geboorte 'gedumpt', zoals ze dat zelf noemen. Hun pleegmoeder was hun enige redding. **LOTTE DEBROUWERE**

'Kan jij eventjes voor onze tweeling zorgen', vroegen de echte vader en moeder van Kylie en Timothy op een avond. De tweeling was drie weken oud. 'Ik was een jeugdvriendin en wist dat zij het moeilijk hadden', vertelt Dollie (42), hun pleegmama. 'Ze hadden hun kindjes al een paar keer aan mij gegeven omdat hun gas -en elektriciteitsrekening was afgesloten en ze niet voor hen konden zorgen.

'Toen ze die avond langskwamen om hun kindjes voorgoed achter te laten en hen letterlijk in mijn schoot gooiden, had ik niets in de gaten. Het zou maar *voor eventjes* zijn, hadden ze gezegd.'

Maar dat 'eventjes' werd voor altijd. 'In het begin kwamen ze nog sporadisch kijken, maar plots, drie dagen voor hun eerste verjaardag, waren de ouders verdwenen met de noorderzon. Hun vader had penitentiair verlof en was samen met hun mama naar het buitenland gevlucht.'

Dollie zorgde voor hen, zo goed en zo kwaad het kon. 'Ik was amper 21 jaar en de twee hadden niets. Geen pampers, geen kleren, geen eten. Ik moest alles zelf kopen, maar ik kon die twee hummeltjes toch niet in de steek laten?' Dollie woonde alleen en verzorgde ondertussen ook haar invalide vader. 'Ik was een alleenstaande moeder, maar op papier was ik geen echte moeder.'

Na vijf jaar werd Dollie officieel pleegmoeder. 'De kinderen groeiden op en stalen mijn hart.

> **ZIJ IS EN ZAL ALTIJD MIJN MAMA ZIJN, OOK AL KOM IK NIET UIT HAAR BUIK**
> Timothy

Ik ging 's avonds geregeld naast hun bedje zitten om over hun wang te strelen als ze lagen te huilen. Ik heb er alles aan gedaan om hen een mooie kindertijd te bezorgen.'

Mama tussen de pinguïns

'Op ons negende hoorden we dat onze mama eigenlijk niet onze echte mama was', vertelt Kylie. 'Het eerste wat ik zei was: *Maar mama, kom ik dan niet uit jouw buik?* Pas toen we twaalf waren, beseften we echt dat onze mama onze mama niet was.'

'De kinderen moesten elk jaar naar de rechtbank om te vertellen dat ze wel degelijk bij mij wilden blijven. Hun biologische mama wou namelijk ook aanspraak op hen maken', verduidelijkt Dollie.

Kylie glimlacht. 'Ik vond dat al die magistraten en rechters er als pinguïns uitzagen. En tussen die pinguïns zou ik voor het eerst mijn echte mama zien. Ik zie me nog samen met mijn pleegmama op een bankje zitten, vlak voor de lift. *Is die mevrouw mijn mama?*, vroeg ik telkens de liff openging. Tot er plots een vrouw met een wandelstok binnenkwam. *Mijn mama is toch niet die oude, hé?*, vroeg ik. Ze was het wel degelijk. Ze leed aan een spierziekte.'

Het deed Kylie niets. 'Ze vroegen of ik bij mijn mama wou blijven. Natuurlijk wilde ik bij mijn mama blijven. Mijn pleegmama dan. Want zij is mijn echte moeder. Ik zag mijn biologische moeder voor het eerst op mijn twaalfde, dat zegt toch genoeg? Voor onze twaalfde verjaardag kregen we van onze biologische moeder een rekenboek voor het derde studiejaar en een film van Bambi. Beetje onnozel als je het volgende jaar naar het middelbaar gaat, hé. Onze biologische mama heeft nooit voor ons gezorgd, onze pleegmama wel.'

Timothy knikt. Hij is een stille jongen. Gevoelens, daar kan hij niet over praten. Maar als hij het over zijn pleegmama heeft, wordt hij fel. 'Niemand mag mijn pleegmama raken. Ook al kom ik niet uit haar buik, ze is en blijft mijn echte mama. Ze heeft voor mij gezorgd, in goede en

> **IK KAN ME NIET VOORSTELLEN DAT AL DIE GRUWELIJKE DINGEN ZIJN GEBEURD. ALS PLEEGKIND KAN JE VERTROUWELIJK MET EEN CONSULENTE PRATEN. VOEL JE JE NIET GOED, DAN KAN JE DAT ALTIJD AAN HAAR VERTELLEN**
> Kylie

kwade dagen. Ik ben zo blij dat ik bij haar ben terechtgekomen. Als je nu de verhalen in de kranten leest, kan ik alleen maar doodgelukkig zijn dat zij zo lief is geweest. Zonder haar waren we verloren.'

Kylie knikt. 'Ik kan het me niet voorstellen dat al die gruwelijke dingen zijn gebeurd. Als pleegkind kan je vertrouwelijk met een consulente praten. Als je je niet goed voelt, kan je dat altijd aan haar vertellen. Gelukkig heb ik nooit iets slechts moeten zeggen over mijn pleegmama. Ze is de beste. Ze zeggen zelfs dat we fysiek op haar lijken.'

Veilig nest

Niet dat Dollie nooit problemen heeft gekend met haar pleegkinderen. 'Op mijn achttiende ben ik alleen gaan wonen', vertelt Timothy. 'Ik wou meer vrijheid. En ja, zij is soms streng geweest met mij, maar net zoals een gewone moeder dat met haar kind ook is. En ja, ik heb wel eens tegen haar geroepen dat zij niets te zeggen had omdat ze mijn echte moeder niet was. Maar daar heb ik spijt van, want in mijn ogen is ze wel mijn echte moeder.'

Ook Kylie worstelde met het feit dat haar mama haar echte mama niet was. 'Ik heb mijn pleegmama honderden vragen gesteld. Waarom was ik gedumpt? Lag het aan mij? Was ik niet goed genoeg?' Dollie lacht. 'Soms moest ik een uur in bad blijven liggen omdat zij op de rand van het bad altijd maar vragen bleef stellen.'

Ook toen Dollie een vriend kreeg, was het niet altijd makkelijk. 'Ik ben echt bang geweest dat ik hen zou kwijtraken. Zeker als er dan nog een andere man bij je komt wonen. Voor je het weet, willen ze niet meer bij je blijven. Je weet dat je hen als pleegmoeder niet mag claimen. Ik heb hen ook altijd de keuze gelaten.'

Maar uiteindelijk beslisten de kinderen om voor altijd bij haar te blijven. 'Onze biologische mama kwam geregeld op bezoek maar we hadden geen band met haar. We gingen liever buiten spelen. Onze papa zien we we nog, omdat hij, na zijn gevangenisstraf,ons regelmatig kwam bezoeken en geen eisen stelde. We moesten hem geen papa noemen, terwijl onze biologische mama wel wou dat we *mama* zeiden.

> **JA, IK HEB WEL EENS TEGEN HAAR GEROEPEN DAT ZIJ NIETS TE ZEGGEN HAD OMDAT ZE MIJN ECHTE MOEDER NIET WAS**
> Timothy

Ondertussen heeft de tweeling het veilige nest van de pleegmoeder verlaten. 'Maar we springen nog bijna elke dag binnen. We zien deze mama veel liever dan onze echte mama. We zijn haar eeuwig dankbaar.'

Dollie met de piepjonge tweeling, kort nadat hun ouders hen definitief hadden 'gedumpt'. ©gia

'WE HOUDEN MEER VAN DEZE MAMA DAN VAN ONZE ECHTE MAMA'